

De vrijmaking van de geest

hoofdstuk 1/10

Watchman Nee, Oorspronkelijke uitgave: The Release of the Spirit - Sure Foundation.

Plaatjes, citaten door M.V.

Deze aanhaling uit Watchman Nee's werk betekent niet dat wij het eens zijn met alles wat hij schreef of wat aan hem toegeschreven werd. Niet alles wat aan hem werd toegeschreven is ook door hem geschreven!

VOORWOORD

Bij het doorlezen en uitwerken van dit manuscript kwamen wij sterk onder de indruk van de geestelijke belangrijkheid van dit boek.

Het werd ons steeds meer duidelijk dat de inhoud van vitaal belang blijkt voor ieder die Christus begeert te kennen, en als een kanaal van Zijn zegen door Hem gebruikt wenst te worden.

Niemand zal bij het doorlezen ontkomen aan de indruk dat Watchman Nee's verlangen en gebed uitgaat naar het feit dat de gemeente van Jezus Christus tot het volle kennen in de geest zal komen. Tevens dat Gods volk een groeiende vruchtbaarheid in Hem zal openbaren en dat de Heer volle vrijheid in ons krijgt door de vrijmaking van de geest, die door Hem tot leven werd gebracht.

Het is heel duidelijk dat in deze dagen de geestelijke strijd ten nauwste verband houdt met ons zieleleven. Naast het feit dat de Geest Gods zich baanbreekt door een levende en opgewekte geest in ons, is de satan krachtig bezig zich te openbaren door een ongecontroleerd natuurlijk zieleleven, wat een leugenachtige imitatie is van een werkelijke openbaring van de Geest van God.

In zijn jarenlange ervaring en werk, samen met zijn medewerkers, heeft broeder Nee de absolute noodzaak van verbrokenheid duidelijk leren zien.

Het lijkt alsof hij de situaties van het geestelijke leven in andere landen - en zo ook in dat van ons - heeft begrepen en de noodzaak van verbrokenheid onder Gods dienstknechten ook hier heeft aangevoeld.

Wij zijn ons bewust van het feit dat sommigen niet bereid zullen zijn de bittere dosis van dit geestelijke medicijn in te nemen.

Daarnaast echter menen wij dat ieder die geestelijke honger heeft en die met ernst de Heer zoekt zal aanvaarden dat de verbreking van de zielekrachten, gebonden aan onze aardse natuur, van groot belang is, wil het mogelijk zijn door de geest het leven van de Heer Jezus te tonen aan anderen.

Wij zijn er daarbij van overtuigd dat dit punt van ware verbrokenheid voor de Heer een grote nood is voor dit laatste uur. Iemand heeft gezegd dat de Heer het best die dienstknechten heeft kunnen gebruiken voor de openbaring van Zijn heerlijkheid, die het meest verbroken waren.

Inderdaad, als de albasten kruik wordt gebroken kan de lieflijke geur van de kostbare olie het huis vullen en alles verfrissen en tot nieuw leven wekken.

Onze hoop en bede is dat de boodschap elk deel van het lichaam van Christus zal bereiken en die vrijmaking in de geest zal bewerken, dat vele kanalen gaan vloeien en het water van het leven toevloeit naar hen die wachten op het juiste en bevrijdende woord in hun speciale nood.

Moge de inhoud van dit boek zijn tot Zijn eeuwige heerlijkheid, lofprijzing en eer.

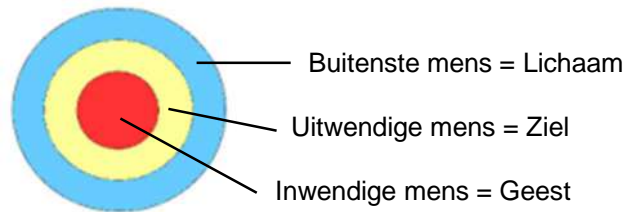
Schriftgedeelten: Joh 12:24 / Heb 4:12-13 / Joh 4:23-24 / 1Kor 2:11-14 / 2Kor 3:6 / Rom 1:9; 7:6; 8:4-8 / Gal 5:16, 22-23, 25

INLEIDING

Om het juiste profijt te kunnen trekken uit deze lessen, geven wij vooraf een korte toelichting:

Allereerst moeten wij ons wennen aan het woordgebruik van broeder Watchman Nee. In dit boek noemt hij de geest van de mens de inwendige mens, de ziel heet bij hem de uitwendige mens en voor het lichaam gebruikt hij de term buitenste mens. Dit hebben wij in het diagram afgebeeld.

Verder is het belangrijk dat wij beseffen dat God, toen Hij oorspronkelijk de mens schiep, in de geest van de mens Zijn woning wilde maken. En op deze wijze zou de Heilige Geest vanuit de eenheid met de menselijke geest heersen over de ziel, waarbij geest en ziel zich samen door middel van het lichaam konden uitdrukken.

In de tweede plaats kan het lijken dat Watchman Nee, als hij spreekt over het tenietdoen van de ziel, een te sterk woord gebruikt, alsof de ziel geheel uit de weg geruimd moet worden. In werkelijkheid duidt de gehele inhoud van zijn boodschap er duidelijk op dat de ziel niet langer meer onafhankelijk moet functioneren, maar dat hij tot werktuig of vat moet worden voor de geest. In feite is het dus het onafhankelijk handelen van de ziel dat tenietgedaan moet worden. T. A. Sparks heeft er in zijn boek *WAT IS DE MENS* al op gewezen: “Wij kunnen het feit erkennen dat de ziel verleid, gevangen genomen, verduisterd en vergiftigd met eigen belang is. Maar wij moeten ervoor oppassen dat wij de ziel niet gaan beschouwen als iets dat in dit leven moet worden tenietgedaan en vernietigd.

Dit zou ascetisme zijn, een vorm van Boeddhisme.

Een dergelijk gedrag heeft meestal slechts een andere vorm van zieleleven tot gevolg, maar dan een nog meer sterke vorm, soms leidend tot occultisme. Onze gehele menselijke natuur ligt in onze ziel en als de natuur in één richting verdrukt wordt, zal ze zich in een andere richting wreken. Dit is juist de moeilijkheid bij zo velen, maar zij weten het niet. Er is een verschil tussen een leven van onderdrukking en een leven van dienst. Voor Christus was het zich onderwerpen aan de Vader en het dienen van de Vader, niet een leven waarbij de ziel vernietigd werd, maar een leven van rust en blijdschap.

Slavernij in de slechte zin van het woord is het lot van hen die geheel vanuit hun ziel leven. Wij moeten onze gedachten over dienen herzien, want de mensen gaan steeds meer denken dat dienen gevangenschap is en slavernij, terwijl het in werkelijkheid iets Goddelijks is. Een geestelijk leven is geen leven van onderdrukking, want dat is negatief. Maar geestelijk leven is positief; het is een nieuw en ander leven en heeft niets te maken met het oude leven dat probeert zichzelf in bedwang te krijgen”.

Ten derde moeten wij zien hoe de ziel een fatale slag moet worden toegebracht door de dood van Christus met betrekking tot eigen kracht en beheersing. Het is net als met Jacobs heup: nadat God hem had aangeraakt, ging hij de rest van zijn leven kreupel. Dit illustreert duidelijk dat de ziel voor altijd getroffen is door het feit, dat hij niet langer meer vanuit zijn eigen bron kan en mag optreden. Hier schrijft T. A. Sparks opnieuw: “De ziel moet gewonnen, overmeesterd en bestuurd worden als instrument voor de hogere en andere wegen van God. Op deze wijze spreekt de Schrift herhaaldelijk over de ziel als over iets waarover wij gezag moeten oefenen. Bijvoorbeeld: “Door uw volharding zult gij uw ziel verkrijgen” (Lk 21:19). “Nu gij uw zielen door gehoorzaamheid aan de waarheid gereinigd hebt” (1Pe 1:22). “Daar gij het einddoel des geloofs bereikt, dat is de zaligheid der zielen” (1Pe 1:9).

Tenslotte moeten wij in deze lessen leren zien waarom Watchman Nee erop aandringt dat de ziel (de uitwendige mens) verbroken, onder de heerschappij gesteld en vernieuwd wordt, opdat de geest hem kan gebruiken. T. A. Sparks heeft hierover gezegd (in *WAT IS DE MENS*): “Het is een feit dat er een eind zal komen aan alles wat de ziel vermag en waartoe hij in staat is met betrekking tot kennis, begrip, voelen en doen, als wij volledig met God verder gaan - of wij dat nu willen aanvaarden of niet. Dat zal ons ontredderd doen staan, verbijsterd, verdoofd en machteloos.

Dan zullen wij nog slechts door een nieuwe, andere en Goddelijke verlichting, leiding en kracht kunnen uitgaan en verder gaan. Op zulke tijden moeten wij tot onze ziel zeggen: “Waarlijk, mijn ziel, keer u stil tot God” (Ps 62:6) en: “Mijn ziel, ga met mij de Heer volgen”. Maar wat is er een

blijdschap en kracht als de ziel geleerd heeft om zich onder de geest te stellen, want daarin komt een hogere wijsheid en heerlijkheid tot uitdrukking. Dan kunnen wij gaan zeggen: “Mijn ziel maakt groot de Here en mijn geest heeft zich verblijd over God, mijn Heiland” (Lk 1:46). Let er op dat de geest spreekt in de voltooide tijd en de ziel in de tegenwoordige tijd.

Hieruit blijkt dat wij die volle blijdschap in onze ziel zullen ervaren, maar die ziel MOET dwars door de duisternis en de dood van zijn eigen kunnen heengaan om die hogere en diepere werkelijkheden te leren kennen, die wij slechts met onze geest kunnen waarnemen”.

Als wij aan het eind van deze lessen komen, zullen wij het geheim gevonden hebben van een leven dat voor HEM vrucht draagt. Val niet in een strik, zoals zo veel anderen, door te trachten uw ziel te onderdrukken of deze te verachten; maar wees krachtig in de geest zodat uw ziel kan worden gewonnen, behouden en dienstbaar kan zijn aan Zijn hoogste vreugde. De Heer Jezus heeft bedoeld dat wij rust zouden vinden voor onze zielen en deze rust, zegt Hij, ontvangen wij door Zijn juk op ons te nemen - het symbool van samengaan en dienst. Dan pas zullen wij beseffen hoe de ziel zijn hoogste vreugde vindt in dienen en niet in heersen. Het is waar dat de ziel zolang hij nog niet verbroken is, meester wil zijn. Maar door het Kruis kan hij een zeer nuttige dienstknecht worden.

1. HET BELANG VAN VERBROKENHEID

Ieder die God dient, zal vroeg of laat ontdekken dat de grootste belemmering voor zijn werk niet in anderen ligt maar in zichzelf. Hij zal ontdekken dat zijn uiterlijke mens niet in harmonie is met zijn innerlijke mens, omdat beiden zich naar een andere richting uitstrekken. Ook zal hij bemerken dat zijn uiterlijke mens hem in de weg staat om zich te onderwerpen aan de leiding van de Geest. Daardoor kán hij niet gehoorzamen aan Gods hoogste geboden. Hij zal al gauw tot de ontdekking komen dat de grootste moeilijkheid gelegen is in zijn uiterlijke mens, daar deze hem verhindert zijn geest te gebruiken.

Heel veel dienstknechten van God kunnen zelfs het meest elementaire niet doen. Het zou normaal zijn als zij door de oefening van hun geest in staat zouden zijn Gods Woord te kennen, de geestelijke toestand van een ander te onderscheiden, onder de zalving van Gods Geest een boodschap van God door te geven en Gods openbaringen te ontvangen. Maar doordat de uiterlijke mens telkens wordt afgeleid is het alsof hun geest niet goed kan functioneren. In diepste wezen komt dit doordat er nooit radicaal met hun uiterlijke mens is afgerekend, waardoor veel geestelijk streven, ijver, ernst en activiteit slechts tijdverspilling zijn. Zoals wij zullen zien is er maar één manier waarop de mens bruikbaar gemaakt kan worden voor God en dat is verbrokenheid.

Wij zien hoe de Bijbel een scheidslijn trekt die dwars door de mens heengaat: “Want naar de inwendige mens verlustig ik mij in de wet Gods” (Rom 7:22).

Onze inwendige mens verheugt zich in de wet van God: “...met kracht gesterkt te worden door Zijn Geest in de inwendige mens” (Ef 3:16). En Paulus zegt ons ook: “...maar al vervalt ook onze uiterlijke mens, nochtans wordt de innerlijke van dag tot dag vernieuwd” (2 Ko 4:16).

Als God door Zijn Geest, Zijn leven en Zijn kracht woning bij ons maakt, komt Hij in onze geest, die wij de innerlijke of inwendige mens zullen noemen.

Rondom deze inwendige mens is de ziel en daar spelen zich onze gedachten, gevoelens en wil af. De buitenkant van de mens is ons fysieke lichaam. Wij zullen daarom nu spreken van de inwendige mens als de geest, van de uitwendige mens als de ziel en van de buitenkant van de mens als het lichaam.

Wij moeten nooit vergeten dat de inwendige mens de menselijke geest is waar God woont, waar Zijn Geest zich aansluit op onze geest. Net zoals wij kleren aan hebben “draagt” onze inwendige mens een uitwendige mens: de geest “draagt” de ziel. En op gelijke wijze “dragen” de geest en de ziel het lichaam. Het is duidelijk dat de mensen zich over het algemeen meer bewust zijn van hun uiterlijke mens en van hun buitenkant, dan dat zij zich van hun geest bewust zijn of die begrijpen.

Het moet ons duidelijk worden dat alleen hij, wiens inwendige mens is vrijgemaakt, in de dienst van God kan staan. Eigenlijk zouden wij de diepste kern van de moeilijkheden van een dienstknecht van God dus kunnen terugvoeren tot het onvermogen van de inwendige mens om door de uitwendige

mens heen baan te breken. Daarom moeten wij voor God tot de erkenning komen dat de voornaamste moeilijkheid voor ons werk niet bij anderen ligt, maar bij onszelf. Onze geest zit als het ware in een omhulsel, waaruit hij niet gemakkelijk te voorschijn kan komen. Wij zijn niet tot dienen in staat als wij niet geleerd hebben hoe onze inwendige mens vrijgemaakt kan worden door de uitwendige mens te laten verbreken. Niets kan ons zo in de weg staan als deze uitwendige mens.

Het al of niet vruchtbaar zijn van ons werk hangt er van af of onze uitwendige mens door die verbrokenheid heen kan treden en zich kan openbaren.

Dit is het grondprobleem. De Heer wil onze uitwendige mens breken, opdat de inwendige mens een weg naar buiten heeft. Als de inwendige mens vrijgemaakt is zullen zowel ongelovigen als christenen gezegend worden.

HOE DE NATUUR TE WERK GAAT

De Heer Jezus zegt ons in Jh 12: "Indien de graankorrel niet in de aarde valt en sterft, blijft zij op zichzelf. Maar indien zij sterft, brengt zij veel vrucht voort". Er is leven in de graankorrel, maar daaromheen ligt een vlies en dat is erg hard. Zolang dit vlies niet open slijt, kan de tarwe niet groeien. "Indien de graankorrel niet in de aarde valt en sterft...". Wat is dan dit sterven? Dat vindt plaats als dit vlies openbarst door het samenwerken van temperatuur, vochtigheid, enz. in de aarde. Als het vlies eenmaal opengebarsten is, begint de tarwe te groeien. De vraag is hier dus niet of er binnenin wel leven is, maar of het vlies eromheen is opengebarsten.

Vervolgens zegt de Schrift: "Wie zijn leven (ziel) liefheeft, maakt dat het verloren gaat, maar wie zijn leven (ziel) haat in deze wereld, zal het bewaren ten eeuwigen leven". De Heer laat ons hier zien dat dit buitenste vlies ons zieleleven is, terwijl het leven binnenin het eeuwige leven is, dat Hij ons heeft gegeven. Om dat innerlijke leven in staat te stellen naar buiten te treden moet het uitwendige leven worden verbroken. Als dat niet gebeurt kan het inwendige leven nooit aan het licht komen.

Het is noodzakelijk dat wij ons in verband met dit onderwerp richten tot die groep mensen, die het leven van de Heer hebben. Onder hen kunnen wij twee groepen onderscheiden: in de ene groep is het leven begrensd, beperkt, gevangen en kan zich niet openbaren; de andere groep omvat degenen, in wie de Heer Zich baan gebroken heeft.

De vraag, die wij hier onder ogen zien, is dus niet hoe wij het leven verkrijgen, maar veel meer hoe dit leven aan het licht kan worden gebracht. Als wij zeggen dat de Heer ons moet breken, is dat niet maar een bepaalde manier van zeggen of een bepaalde leer. Het is essentieel dat wij door de Heer verbroken worden. Het gaat er in feite niet om, dat het leven van de Heer de aarde niet zou kunnen omvatten, maar veel meer dat Zijn leven door ons gevangen wordt gehouden. Niet dat de Heer de Gemeente niet kan zegenen, maar dat het leven van de Heer in ons zo begrensd is dat het niet naar buiten stroomt.

Als de uiterlijke mens niet verbroken wordt kunnen wij nooit een zegen zijn voor Zijn Gemeente. En dan kunnen wij ook niet verwachten, dat het Woord, dat wij doorgeven, door God gezegend wordt!

DE ALBASTEN KRUIK MOET GEBROKEN WORDEN

De Bijbel spreekt over de zuivere nardusolie (Mt 26:6-13). Met opzet gebruikt God deze term “zuiver” in Zijn Woord om te laten zien dat het waarlijk geestelijk is. Maar als de albasten kruik niet gebroken wordt, kan de nardus er niet uitstromen. Het is vreemd, maar velen blijven die albasten kruik koesteren omdat zij denken dat de waarde ervan meer is dan die van de zalfolie.

Verbrokenheid

De kostbare nardusolie kon niet geuren
voordat de albasten fles gebroken werd
(Markus 14:5)

Velen denken dat hun uitwendige mens kostbaarder is dan hun inwendige. Dit is het probleem geworden in de Gemeente. De één koestert zijn bekwaamheid en denkt dat hij erg belangrijk is; de ander koestert zijn gevoelens en acht zichzelf een belangrijk persoon; weer anderen hebben een hoge dunk van zichzelf en stellen zich boven de anderen in hun welsprekendheid, snelheid van reacties, de juistheid van hun oordeel, enz. Maar wij zijn geen verzamelaars van antiek; wij bewonderen geen vazen; wij willen slechts de geur van de zalfolie ruiken. Als het uitwendige niet verbroken wordt kan het inwendige er niet uitvloeien. Dan schieten wij niet alleen als individu tekort, maar ook door de Gemeente vindt die levende stroom geen uitweg.

Waarom zouden wij onszelf zo kostbaar blijven vinden alsof die geur zit in dat uitwendige van ons, terwijl deze de geur slechts door moet laten? De Heilige Geest werkt dan voortdurend. Keer op keer gebeurt er iets in ons leven; telkens komt er iets op ons af. Iedere tuchting van de Heilige Geest heeft maar één doel: het verbreken van de uitwendige mens, zodat onze inwendige mens vrij kan komen. En toch hebben wij het juist hiermee zo moeilijk: wij maken ons druk over kleinigheden en mopperen als wij iets moeten missen.

De Heer is erop uit ons te gebruiken, maar zodra Zijn hand ons maar aanraakt voelen wij ons ongelukkig. Wij gaan zelfs zo ver dat wij met God gaan twisten en nemen een negatieve houding aan. Sinds onze bekering zijn wij vele malen door de Heer aangeraakt, alleen met de bedoeling om onze uitwendige mens te breken. Of wij het ons bewust zijn of niet, de Heer is erop uit om deze uitwendige mens te verbreken.

Eenkele citaten van Charles Spurgeon

“Wanneer ook God een man wenst groot te maken, breekt Hij hem altijd eerst in stukken”

“Ziekte is vaak nuttiger geweest voor de heiligen van God dan gezondheid”

De schat zit dus in een aarden vat. Maar wie kan die schat zien als dat aarden vat niet gebroken wordt? Wat is het uiteindelijke doel van Gods werk in ons leven? Dat is het breken van dit aarden vat, het breken van onze albasten kruik, het verbreken van onze harde schaal. De Heer verlangt naar een kanaal om de wereld te zegenen door degenen die Hem toebehoren. En dat kanaal van zegen is verbrokenheid: dan pas kunnen wij Zijn geur verspreiden en vruchtbaar zijn voor Hem. Maar het is ook een weg waarbij wij zelf niet worden ontzien: wij zullen littekens dragen. Als wij ons geheel ter

beschikking van de Heer stellen, kunnen wij geen halfheid toelaten om onszelf op die manier te sparen. Wij moeten de Heer volkomen de vrije hand laten om onze uitwendige mens te verbreken, zodat Hij een weg zal kunnen vinden om datgene wat in ons is ook naar buiten te laten treden.

Een ieder van ons moet voor zichzelf ontdekken wat de gedachten van de Heer voor zijn leven zijn. Het is zeer bedroevend dat velen niet weten wat de zin of de bedoeling van de Heer voor hun leven is. Hoe nodig is het voor hen, dat de Heer hun ogen opent, zodat zij zien dat alles wat in hun leven komt een bedoeling kan hebben (Rom 8:28). Nooit doet de Heer iets zó maar. Gods bedoeling verstaan, betekent dat wij duidelijk gaan zien dat Hij Zich op één ding richt: het verbreken van de uitwendige mens.

Maar hoevelen worden al van hun stuk gebracht als de Heer maar een hand uitsteekt. O, wij moeten beseffen dat alle ervaringen, moeiten en beproevingen die de Heer ons zendt voor ons bestwil zijn. Wij kunnen niet verwachten dat de Heer iets beters zal geven, want dit is het beste. Als iemand tot de Heer zou gaan en zou bidden: “O Heer, mag ik alstublieft het beste kiezen?” dan geloof ik dat de Heer tegen hem zou zeggen: “Wat Ik je gegeven heb is het beste; je dagelijkse beproevingen zijn je van het grootste nut”. En zo is het motief van alles wat God beschikt het verbreken van de uitwendige mens. Als dit eenmaal plaatsvindt en de geest naar buiten kan treden, gaan wij pas werkelijk leren onze geest te gebruiken.

DE TIJDSFAKTOR BIJ ONZE VERBROKENHEID

De Heer gebruikt twee verschillende manieren om onze uitwendige mens te verbreken; de ene gaat geleidelijk, de andere is plotseling. Voor sommigen gaat God plotseling te werk en daarna geleidelijk. Anderen brengt de Heer in constante dagelijkse beproevingen. En dan op een dag brengt Hij een grootscheepse verbreking teweeg. Gaat het dus niet eerst plotseling en daarna geleidelijk, dan gaat het eerst geleidelijk en daarna plotseling. Het blijkt dat de Heer meestal meerdere jaren aan ons moet besteden voordat Hij dit proces van afbraak kan volbrengen.

Bij dit alles is de tijd een factor in Zijn hand. Wij kunnen de tijd niet verkorten, maar hem wel langer maken. In sommige levens heeft de Heer voor dit werk maar een paar jaar nodig; bij anderen blijkt dit werk na tien of twintig jaar nog steeds onvoltooid te zijn. Dit is een hoogst ernstige zaak!

Niets is pijnlijker dan het verknoeien van Gods tijd. Hoe vaak wordt de Gemeente daardoor belemmerd! Wij kunnen wel prediken door ons verstand te gebruiken, wij kunnen anderen ontroeren door onze gevoelens, maar als wij niet weten hoe wij onze geest moeten gebruiken kán de Geest Gods anderen niet door ons aanraken. Het verlies is groot wanneer wij die tijd onnodig langer maken.

En daarom, als wij onszelf nooit geheel en al aan de Heer toegewijd hebben, laten wij het dan nú doen en zeggen: “Heer, om de toekomst van de Gemeente, om de voortgang van het evangelie, terwille van Uw voornemen en ook voor mijn eigen leven, stel ik mijzelf onvoorwaardelijk en zonder reserve in Uw handen.

Heer, het is mij een vreugde om mijzelf aan U te geven en ik ben bereid om U tot Uw volle doel in mij te laten komen”.

DE BETEKENIS VAN HET KRUIS

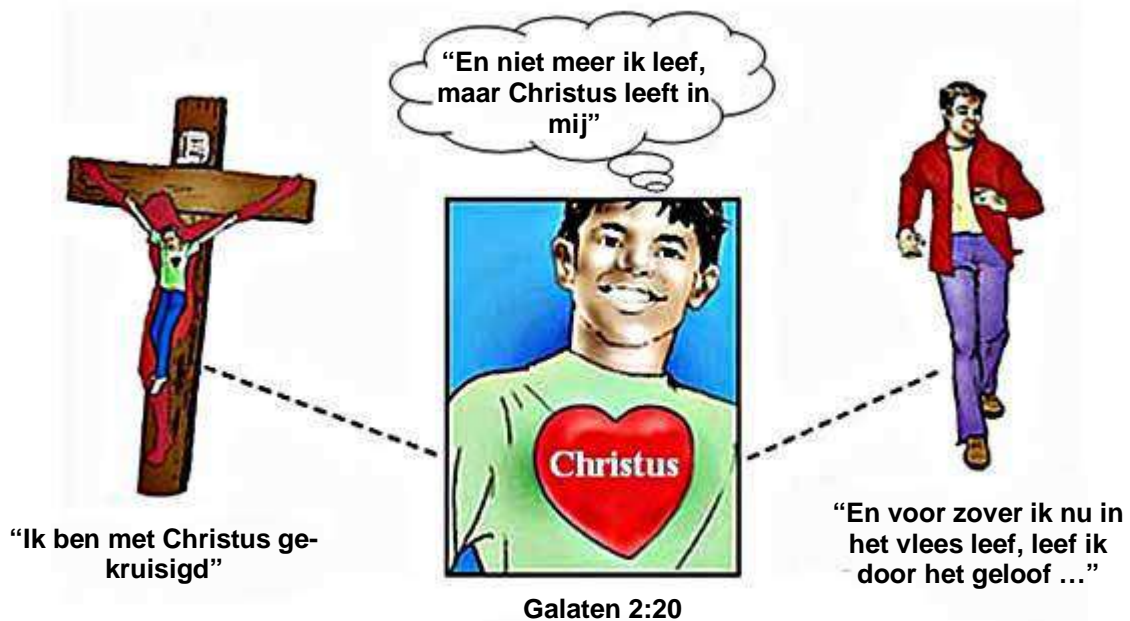
Dikwijls wordt ons over het kruis gesproken. Misschien zijn wij met die uitdrukking wel te zeer vertrouwd geraakt. Maar wát is het kruis eigenlijk?

Als wij werkelijk de betekenis van het kruis verstaan, zullen wij begrijpen dat het de verbreking van de uitwendige mens betekent. Het kruis brengt de uitwendige mens in de dood, het splijt de menselijke schaal open. Het kruis moet alles afbreken wat tot onze uitwendige mens behoort - onze meningen, onze houding, onze bekwaamheid, onze eigenliefde, ons hele zijn. Dat is duidelijk, zo helder als kristal.

Zodra onze uitwendige mens verbroken is, kan onze geest gemakkelijk naar buiten treden. Laten wij eens een bepaalde broeder als voorbeeld nemen. Allen die hem kennen moeten toegeven dat hij een

scherp verstand heeft, een krachtige wil en diepe gevoelens. Maar inplaats dat zij onder de indruk komen van deze natuurlijke eigenschappen van zijn ziel, beseffen zij dat zij zijn geest hebben ontmoet. Waar de mensen ook maar gemeenschap met hem hebben, ontmoeten zij zijn geest, een zuivere geest. Hoe komt dat? Doordat alles wat van de ziel is, verbroken is.

Of neem eens een zuster als voorbeeld. Degenen die haar kennen weten, dat zij van nature vlug is, vlug in denken, spreken en belijden, vlug in het schrijven van brieven en even vlug om ze weer te verscheuren. En toch ontmoeten de mensen die in aanraking met haar komen niet die vluheid, maar haar geest.

Zij is iemand die volkomen verbroken is en die als een open boek is geworden. Dit verbreken van de uitwendige mens is zoiets fundamenteels.

Laten wij toch niet vasthouden aan onze zwakke, zielse eigenschappen, zodat wij nog steeds dezelfde geur verspreiden, hoewel de Heer al wel vijf of tien jaar met ons bezig is geweest. Neen, wij moeten toestaan dat de Heer Zich baanbreekt in ons leven.

TWEE REDENEN OM NIET VERBROKEN TE WORDEN

Hoe komt het dat er mensen zijn die nog steeds hetzelfde zijn gebleven, nadat God al vele jaren met hen bezig is geweest? Sommige personen hebben een krachtige wil, anderen hebben een krachtig gevoelsleven en weer anderen hebben een helder verstand. De Heer is in staat dit alles te verbreken! Hoe komt het dan dat sommigen na vele jaren nog steeds onveranderd zijn? Wij geloven dat daar twee hoofdoorzaken voor zijn.

Allereerst leven er velen in de duisternis en zien de hand van God niet.

wijl God aan het werk is en hen gaat verbreken, hebben zij niet in de gaten dat Hij dat doet. Zij zijn verblind en zien alleen maar mensen die hun tegenstaan. Zij beelden zich in dat hun omgeving zo moeilijk is en geven de omstandigheden de schuld. En dus gaan zij in duisternis en wanhoop verder.

Moge God ons een openbaring geven om te zien wat Zijn hand doet, zodat wij gaan neerknielen en tot Hem zeggen: "Gij zijt het en omdat Gij het zijt, aanvaard ik het". Wij moeten in ieder geval gaan zien wiens hand met ons bezig is. Het is geen menselijke hand. Niet die van onze familie, niet die van de broeders en zusters in de Gemeente, maar het is de hand van God. Wij moeten leren neer te knielen en die hand te kussen. Wij moeten leren die hand lief te hebben die met ons bezig is. Dit licht moeten wij hebben om te aanvaarden en te geloven dat, wát de Heer doet nooit verkeerd is.

De andere oorzaak die het verbrekingsproces van de uitwendige mens in de weg staat is de eigenliefde. Wij moeten God vragen om die eigenliefde uit ons hart weg te nemen. Als Hij in antwoord op ons gebed aan ons gaat werken, moeten wij Hem aanbidden en zeggen: "O Heer, als dit Uw hand is,

laat mij het dan met mijn hele hart aanvaarden". Laten wij bedenken dat de enige reden van alle onbegrip, alle ergernis en alle misnoegen hierin bestaat dat wij in stilte onszelf liefhebben.

Daarom trachten wij een manier te vinden om onszelf te bevrijden. Heel vaak ontstaan er problemen bij dit zoeken naar een uitweg - om het werk van het kruis te ontvluchten.

Degene die aanvaard heeft gekruisigd te zijn en die weigert de zure azijn, die met gal vermengd is, te drinken, die kent de Heer. Velen gaan met tegenzin naar het kruis en overwegen nog die azijn te drinken, die hun pijn zal verzachten. Maar allen die zeggen: "De beker, die de Vader mij gegeven heeft, zou ik die niet drinken?" die zullen niet die beker zure wijn, vermengd met gal, nemen. Zij kunnen slechts uit één beker drinken, niet uit twee. Die allen kennen geen eigenliefde meer. Eigenliefde vormt het grondprobleem. Moge de Heer vandaag tot ons spreken, zodat wij zullen kunnen bidden: "O mijn God, ik heb gezien dat alle dingen van U afkomstig zijn. Al deze vijf of tien of twintig jaar hebt Gij mij geleid. Zo bent U bezig geweest om Uw doel te bereiken. En U hebt geen ander doel dan dat Uw leven door mij heen zichtbaar wordt. Maar ik ben dwaas geweest, ik heb het niet gezien. Ik deed van alles en nog wat om mij eraan te onttrekken en op die manier heb ik Uw tijd vertraagd. Nu zie ik Uw hand. Ik ben bereid om mij aan U te geven. Ik stel mij opnieuw in Uw hand".

VERWACHT WONDEN TE ZIEN

Niemand is aantrekkelijker dan degene die verbroken is! Koppigheid en eigenliefde wijken voor schoonheid in iemand die door God verbroken is. In het Oude Testament zien wij hoe Jacob zelfs in de moederschoot streed met zijn broer. Hij was listig, sluw en onbetrouwbaar. Toch was zijn leven vol droefheid en smart. Als jongeman vluchtte hij van huis weg. Twintig jaar lang werd hij door Laban beetgenomen. Rachel, de vrouw, die hij van harte liefhad, stierf vroegtijdig. Jozef, zijn lievelingszoon, werd verkocht. Jaren later werd Benjamin in Egypte vastgehouden. Keer op keer was God met hem bezig; de ene beproeving volgde op de andere. Hij werd meer dan eens zwaar beproefd door God. Wij zouden zelfs kunnen zeggen dat zijn hele levensgeschiedenis de geschiedenis is van iemand die door God beproefd werd. Nadat God hem zo vaak getuchtigd had, was de man Jacob tenslotte omgevormd. De laatste paar jaar van zijn leven was hij geheel oprecht. Hoe waardig was zijn antwoord aan Farao! Hoe schoon was zijn einde toen hij God aanbad, leunend op zijn staf!

Hoe zuiver waren zijn zegeningen voor zijn nageslacht! Nadat wij de laatste bladzij van zijn geschiedenis gelezen hebben, willen wij ons hoofd buigen en God aanbidden. Hier is iemand die tot rijpheid is gekomen, iemand die God kent. Tientallen jaren is God met hem bezig geweest en het resultaat is dat Jacobs uitwendige mens verbroken is. Hoe schoon is het beeld dat wij van hem hebben aan het eind van zijn leven.

Ieder van ons heeft veel van die Jacobsnatuur in zich. Onze enige hoop is dat de Heer Zich te vuur en te zwaard een weg zal banen, waardoor de uitwendige mens zodanig wordt verbroken dat de inwendige mens naar buiten kan treden en zichtbaar kan worden. Dit is geen kleine zaak en het is de weg van hen die de Heer dienen. Zo alleen kunnen wij dienen en slechts zo kunnen wij mensen tot de Heer leiden. Al het andere heeft een beperkte waarde. Een leer heeft niet veel te betekenen en theologie evenmin. En wat voor nut heeft zuiver verstandelijke kennis van de Bijbel als de uitwendige mens onveranderd blijft?

Alleen de mens door wie God Zich kan openbaren is bruikbaar.

Nadat God onze uitwendige mens getuchtigd heeft, nadat Hij die onder handen heeft genomen en hem door tal van beproevingen heeft geleid, dragen wij wonden en daardoor kan de geest zich baanbreken. Wij voelen ons onrustig als wij bepaalde broeders en zusters ontmoeten die in wezen onveranderd zijn gebleven, daar zij nooit onder handen genomen en verbroken zijn. Moge God ons genadig zijn door ons duidelijk deze weg te laten zien en ons te openbaren dat dit de enige weg is. Moge Hij ons ook tonen dat wij in dit licht zien hoe Hij de afgelopen tien of twintig jaar met ons bezig is geweest. Laat daarom niemand Gods handelen veronachtzamen. Moge Hij ons waarlijk openbaren wat de bedoeling is van deze verbreking van de uitwendige mens. Als de uitwendige mens ongeschonden blijft, zal onze ziel blijven heersen en ons leven volkomen nutteloos zijn. Laten wij daarom verwachten dat de Heer grondig met ons zal klaarkomen.

TWEE GROTE FEITEN

Christus stierf

***voor* mij**

Romeinen 5:8

Ik stierf

***met* Christus**

Galaten 2:20

Lees ook:

- “Christus, Kruis en Lijden”: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/kruis.pdf>

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm